

DE LES VAN VÉZELAY

geloof naar richt. De onthouding en berusting zijn teekenen van zwakheid. Bij een gezond en sterk wezen kan het aanvaarden van deze twee slechts huichelarij beteekenen.

Wij zien er van af in deze korte studie over de beeldhouwwerken van Vézelay een beschrijving daarvan te geven. Wij zullen slechts trachten er een groote les voor ons tijdperk uit te lezen.

Hetgeen ons dan onmiddellijk in het oog valt, is de nuttigheid. Het lijkt kinderachtig nog aandacht te vragen voor dit punt, dat zich niettemin voordoet en waar niemand bij stilstaat. Men wil deze bewonderingswaardige kunst geheel verklaren uit een *æsthetisch* oog-

punt. Door zich steeds af te vragen *hoe* dit werk is gemaakt, vergeet men te vragen *waaraan* dit werk zijn geboorte, zijn vorm, zijn *æsthetische* hoedanigheden, aangemen dat daarvan gesproken mag worden, te danken heeft. Het is wel tijd op te merken, dat indien de „manier” van doen het eenige zou zijn dat van beteekenis was, de beeldhouwwerken van Vézelay (zoomin als alle religieuse werken) niet zouden bestaan. De schoonheid is in geen enkel opzicht doel geweest, er is zelfs niet naar uit gezien. Nog minder werd gestreefd — zooals in onze dagen — naar het overbluffen van het publiek. De bouwkunst, die reeds werkzaam was in den geest van de haar opgelegde onontkoombare eischen, had geen onmiddellijke behoefte aan toegevoegde verfraaiingen. In ieder



Blik van de Magdalena-kerk op Vézelay